

тѣ очи на рогатото. Не минало много и то ококорило едни очи — сѣщински вѣглени.

— Брей!—викналъ Дено. — Съживи ли се най-после? Ама и тоягата си я бива, а?

Очитѣ на рогатото играели въ страни, било готово да побѣгне, но Дено го държалъ здраво за рѣцетѣ. Въ единъ мигъ дългитѣ нозе на дяволчето се забили въ дрехитѣ на Дено, но овчарѣтъ се изсмѣлъ и казалъ:

— Държа те здраво, миличкото, ха сега да ми поиграешъ, да видя дяволско хоро, до като не съмъ повикалъ кучетата, да те разкъсатъ на парчета.

Дяволчето тоя пѣтъ съвсемъ се отпуснало и — хжка-мжка, като не намѣрило изходъ, продумало съ човѣшки гласъ:

— Моля ти се, Дено—рекло то. —Азъ отдавна те познавамъ. Ние живѣемъ въ дѣното на кладенеца и азъ често съмъ излизалъ да те гледамъ, какъ дремѣшъ на синура.

— Брей, да му се не види! —зарадвалъ се овчарѣтъ. —А азъ хичъ не съмъ знаелъ, че ти ме гледашъ, а спокойно съмъ

си дрѣмалъ...

Дяволчето се окуражило и почнало:

— Тѣй, Дено. Гледамъ те азъ всѣки день и си мисля: какво ли му е на тоя човѣкъ? Защо по цѣли дни седи тука и дреме, не знае ли въ кладенеца какво има?

— Какво, какво има въ кладенеца, да нѣма жълтици, а? — лакомо свѣтнали очитѣ на овчаря.

— Да речемъ, че нѣма жълтици, но има друго, не по-лошо отъ жълтицитѣ. Има...

— Казвай, де, казвай, не ме мѣчи — любопитствувалъ овчарѣтъ, но рогатото леко се изсмѣло и казало:

— Ще ти кажа, овчарю, но пусни ми поне едната рѣка да се почеша. Страшно ме сърби рамото, дето ме удари твоята тояга.

Дено отхлабилъ едната си рѣка.

Дяволчето се извило, та се почесало, кждето го сърбѣло и продължило:

— Ще ти дамъ отъ това, което самъ азъ съмъ скрилъ въ кладенеца, но обещавай, да